

אפילו הדפיקות על הדלת מוזרות, צרור נקישות צפופות ורודפות זו את זו, כמו אגוזים שנשפכים משק יוטה מחורר, שמישהו הושיב על מדף גבוה. בתחילה הן רבות כל כך, שאני תוהה בכמה אצבעות משתמש הדופק האלמוני כדי להוציא אותי מעיסוקיי, ואחר כך הן מתמעטות בהדרגה ולא חדלות עד שאני קמה מהכיסא המסתובב, שומרת את השינויים במסמך והולכת לפתוח את הדלת.

”שלום”, היא אומרת לי כשהמפתח עוד מסתובב בחור המנעול, ”אני בלומי ואולי אני הולכת להיות השכנה שלך מלמטה. לא ממש מתחתייך, אלא ככה באלכסון”. היא מחווה בידה קו אלכסוני אל הדירה הקטנה של אורבך, זו שהם משכירים.

”יפה מאד”, אני אומרת ומחייכת בנימוס.

”כן, זה יכול להיות יפה מאד, גם אני חושבת. אבל אנחנו צריכים לבדוק כמה דברים ועוד שום דבר לא בטוח, אז עוד אל תכני לנו כלום. הדבר הראשון שאני צריכה לבדוק זה החלונות. את מבינה? אני יכולה להיכנס רגע לראות את החלונות שלך?” היא כנראה מפרשת את שתיקתי הנדהמת כהסכמה ונכנסת אלי הביתה בצעד בוטח. ”אני קצת מבולבלת איזה חלון שלך ראיתי, אז אני בודקת. אל תדאגי, לא אגע בשום דבר. אני רק בודקת משהו חשוב. לא, זה לא כאן”, היא מוטרדת מעט כשהחלונות הגדולים בסלון קורעים לה פיסה של נוף הררי. ”אני כמעט בטוחה שזה החלון שלך שראיתי, אבל אני בכלל לא רואה את המדרגות האלה מכאן”. אני מוצאת את עצמי פוסעת אחריה בדירה שלי, לא מבינה למה ועל מה.

”זה מהכניסה הצדדית של הבניין, את מבינה”, היא מסבירה לי ואני שוב קצת מתבלבלת. אז זו לא הדירה של אורבך. זו כנראה היחידה של גרין. ”יש שם חלון ליד הדלת ועמדתי שם והסתכלתי וראיתי חלון של מישהו, ונראה לי שזה שלך”.

”אז יופי, אפשר לראות את הכניסה הזו מהחלון בחדר העבודה שלי”, אני מרגישה הקלה משונה, כשהיא מציצה מהחלון בחדר העבודה שלי ודופקת על אדן החלון בהתרגשות. ”הנה, הנה זה! אז צדקתי שזה החלון שלך”.

”אהממ...” אני מאשרת בניע ראש קטן, כשהיא מחזירה את הראש פנימה.

”אימא שלי אומרת שכל בית צריך חלון. ככה זה. תמיד היא אמרה את זה ובכל דירה שאנחנו הולכים לראות, היא מבררת מיד אם יש חלון. בעלי אומר שכל בית צריך מרפסת. גם כן ככה זה. לא יודעת בדיוק למה. זה קצת מוזר, כי בית צריך גג ורצפה וקירות, אבל לא משנה. אני מסכימה עם שניהם וככה אנחנו

מחפשים את הדירות שיש להן גם חלון וגם מרפסת. הילדים אוהבים גם את זה וגם את זה.

היא שוב משרבבת את ראשה החוצה, מעקמת את צווארה באופן שאני מקווה שהוא הפיך וחוזרת בפנים קורנות. "זה מצוין. את לא יכולה לראות כלום. כלום כלום". היא סוגרת את החלון שלי באנחה מאושרת ומתעלמת מהעובדה שלפני בואה הוא היה פתוח לרווחה.

"תודה שהסכמת לי להיכנס לבית שלך, אה, איך קוראים לך, בעצם?"

"מנוחה", אני אומרת בלי מנוחה. יותר מדי ארוך הביקור הזה ואני לא ממש התכוונתי להפוך לחברה שלה, הגם שיש בה משהו חמוד ונוגע ללב.

"אה, כן, מנוחי, הבית שלך יפה ומסודר מאד, מנוחי. תודה שהרשית לי להיכנס". הנייד שלה מצלצל מאיזשהו מעמק באחד הכיסים שלה. היא מתעלמת לחלוטין מהצלצול וממשיכה לדבר, "נס שאת לא יכולה לראות לתוך הבית. אז אולי נהיה שכנות, אם נחליט בסוף שכן, אני אודיע לך. היה לי נעים להכיר אותך, מנוחי".

אני עוצרת את הדחף שלי לתקן אותה. לא קוראים לי מנוחי מאז שהייתי בת שבע, ואני לא מתכוונת לשנות את זה בעתיד הקרוב, אבל מכיוון שהנייד שלה מחדש את מנגינתו בכל פעם שהיא גוועת ומכיוון שמלמטה נשמעות יללות של 'אימא, אימא, בואי כבר', ואיזשהו חוש שישי נסתר שלי טוען שהיללות מכוונות אליה, ומכיוון שהייתי בהחלט מעדיפה לחזור לעמדת המחשב שלי, אני לא אומרת לה כלום.

לא שקוראים לי מנוחה ולא שאת המרפסת שלפני הבית הקטן

רואים מצוין מהחלון בחדר שלי, ככה שאם יש לה עניין להסתתר או משהו, זה לא בדיוק המקום המתאים.

”שתהיה לכם החלטה קלה“, אני מלווה אותה אל הדלת. היא נעצרת בפרוזדור, מול תמונתו של סבא שלי, איש הדור צורה ופנים.

”הוא נראה איש קדוש“, היא מצביעה על התמונה בהדרת כבוד.
”מי זה?“

”זה סבא שלי, זכרונו לברכה“, אני אומרת קצרות.

”אווה, אז את מזרע קדושים“, היא מתפעלת, כאילו הכירה אותו.
”אז תברכי אותי, מנוחי. תברכי אותי בבקשה“. היא מתכופפת מולי ומרכינה את ראשה ואם אני מבינה נכון, היא מתכוונת שאניח את ידי על ראשה ואברכנה, אבל את זה אני כבר לא מוכנה לעשות.

”שתהיה לכם סייעתא דשמיא בכל העניינים“, אני בוחרת בנוסח הכולל את כל הברכות.

”אמן!“ היא עונה בכוונה נרגשת. ”קצת חבל שאנחנו לא נהיה באותה קומה, אם נחליט לקחת את הדירה הזו, כי את נראית אישה נחמדה מאד, מנוחי. שלום“. היא לוקחת את ידי הימנית, מרימה אותה אל שפתיה ומטביעה על גבה נשיקה לוחטת ופתאום היא בחוץ, סוגרת אחריה את הדלת מעשה בעלת בית ומשאירה אותי שוב לבד.

עם תחושת צריבה משונה בגב היד שלי, במקום שבו הוטבעה הנשיקה.

זרם אדיר של מים משתפך אל המדרכה בקדמת הבניין, מים ועוד מים ועוד. ברגע הראשון אני בטוחה שצינור מים התפוצץ, ברגע השני אני מבחינה בשובל הקצף הריחני ובבועות הסבון ששטות עם השצף הזה ומבינה שזה לא פיצוץ בצנרת, וברגע השלישי קורים שני דברים. אני מרימה עיניים לכיוון היחידה עם הכניסה הפרטית ובת אחת, עוד לפני שאני רואה אותו, נופל לי האסימון.

בלומי.

זה הם.

והאיש שעומד במרפסת הקדמית הקטנה וגורף את המים לרחוב בתנועות עיפות של ייאוש, הוא כנראה בעלה. בלי לחשוב,

אני ממחרת לעלות במדרגות החיצוניות, מתעלמת מהטיפות שניתזות על גרבי ומכתימות את שולי החצאית. רק שזה לא אקונומיקה. לא מתחשק לי לפגוש את בלומי עכשיו.

”די, די, בלומי!” הוא קורא לתוך הבית. ”כבר מספיק נקי שם. אי אפשר לגרוף כל כך הרבה מים!” אני מבחינה במשהו קצת שונה בהגייה שלו.

מטח מים חדש עונה לו בתגובה, היא כנראה רוקנה דלי נוסף בדירת החדר וחצי. אני מוצאת מחסה ליד תיבות הדואר, מעבר לקיר היחידה שלהם, ועומדת בזווית שמאפשרת לי להשקיף עליהם מהצד.

”לא, לא, עוד לא הוצאתי את כל החיידקים שיש כאן”, היא צועקת לו מבפנים ומשגרת אליו מים בסיטונאות. ”עברת על כל האבנים האלה, של הקיר?” היא יוצאת החוצה פתאום, מטפחתה מונחת בקפידה על ראשה וידיה עטויות הכפפות משפשפות במרץ את המעקה. ”תראה, אחרי האבנים, גם את המעקה. ככה”, היא מקרצפת את המעקה בסקוטש ירוק ומקציף, ואני תוהה אם היא תירגע מהקרצוף לפני שכל הצבע יתקלף.

”אני לא יכול לנקות את האבנים, בלומי”, הוא נשען על מקל הגומי שלו, ”את כל הזמן שופכת עוד ועוד מים ואני צריך לגרוף ולגרוף בלי הפסקה. לא נשאר לי זמן לנקות את האבנים.”

”למה אתה חייב לגרוף?” היא לא מבינה, סוקרת את רצפת המרפסת, ”תן למים לזרום החוצה.”

”לא, הם חוזרים הביתה”, הוא מסביר לה בכובד ראש. עכשיו שניהם מפנים את ראשיהם לכיוון הדלת, עוקבים אחרי המים ובועות הסבון. גם כשהיא מנקה את הבית שלה במה שנראה כמו טירוף ניקיון, היא נראית מסודרת ומטופטפת כל כך. איך היא

עושה את זה?

מה עובר עלייך, מנוחה? אני מתנערת פתאום, ממתי את עורכת מעקבים שקטים אחרי שכנייך לעתיד??

אני מזמינה את המעלית. מקשיבה לקולות המים הנגרפים ולהוראות שהיא משלחת לעברו מדי פעם, כמו אחת שיודעת בדיוק מה היא רוצה. המעלית פוערת דלתות לעומתי, אני נבלעת בתוכה, אבל דמותה של בלומי לא עוזבת אותי גם כשאני מעמידה במהירות סיר לצהריים וגם כשאני מתיישבת מול המחשב בחדר העבודה שלי. מה יש לך איתה?

זהו, שלי אין איתה כלום, אבל אני פוחדת שיהיה לה איתי.

לא מתאפקת ופותחת את החלון.

הוא עדיין במרפסת הקדמית. אגלי זיעה מבצבצים על מצחו כשהוא מנגב מדפים של מקרר. מטלית לבנה עוברת על החלון הצר, זה שליד הדלת.

”שימען? שתית? תשתה. חייבים לשתות. חם היום.”

”לא בא לי.” הוא מניח את מדף הפלסטיק על הגדר ונוטל מגירה נוספת. נראה שגם הוא בעניין של הניקיון, בדיוק כמוהו.

”אין דבר כזה”, היא מפסיקה לקרצף את החלון ומשרבבת את ראשה החוצה, ”אתה רוצה להתייבש חס וחלילה? ומה אתה חושב שאני אעשה אם תהיה מאושפז בבית חולים? איך אני אוכל לטפל גם כך וגם בילדים?”

”אני לא אתייבש, תירגעני”, הוא מתרגז ובכל זאת לוקח את הכוס מאדן החלון ושותה.

”תגידי, אתה חושב שהשכנים פה יכינו לנו משהו לכבוד שאנחנו דיירים חדשים?” היא משנה נושא פתאום ואני נרתעת אחורנית

בבהלה. רק חסר לי שהיא תראה אותי מהחלון.

”מאיפה אני יודע“. הם מדברים מספיק בקול, שאני יכולה לשמוע עד לחדר העבודה שלי, במרחק שלוש קומות.

”אתה יודע מה חבל, שימען? שאין לנו שכנים ממול. שכנים ממול זה דבר ממש טוב“.

”לא כמו מרפסת“.

די. אני מגזימה. אי אפשר להעביר חצי בוקר בהאזנה נסתרת לשיח של שכנים, נוגעים ללב ככל שיהיו. כשאני כופה על עצמי להתרכז בחומר מולי, אני שומעת אותה שוב.

”אתה יודע מול מי הייתי רוצה לגור בבניין הזה, שימען? מול מנוחי, האישה מהקומה השלישית. היא ממש מתוקה“.

ובאופן מוזר, כמעט מקרי, בדיוק באותו רגע עולה בי מחשבה שאולי בכל זאת אכין להם משהו. לא קשור למה שהיא אמרה עלי, כי בכל זאת, היא לא בדיוק האישה שמחמאה ממנה חשובה לי מדי, אלא כי הם נוגעים לליבי ואני רוצה לשמח אותם.

בשלוש וחצי, כשאני יורדת לאסוף את הילדים שלי מהצהרונים, אני שומעת אותה הומה, ”הנה הבית החדש שלנו, צדיקים! אבא ואימא ניקו אותו כל הבוקר, כדי שתבואו לבית נקי ומצוחצח. לא, לא, אבוש, לא נכנסים עם נעליים. משאירים אותן פה בחוץ, על השטיחון. ותביא לי רגע את הידיים שלך, צריך לחטא אותן במגבון“.

אויש, שכחתי להוציא להם עוגה מהמקפיא. אני מחכה עוד רגע ארוך ליד תיבות הדואר, עד שנראה לי שהם כבר נכנסו הביתה, אחרי כל הסידורים, ואז אני יורדת בזריזות במדרגות החיצוניות ומקפידה להפנות את גבי אל הבניין. אל היחידה של בלומי והמשפחה שלה, שנוגעת לליבי ומפחידה אותי באותה מידה בלתי נתפסת.